

den strafbare handling. Dette svarer til kravene for udlevering af danske statsborgere til de øvrige nordiske lande, jf. § 2 i den nordiske udleveringslov. I sager om udlevering af en dansk statsborger, der har haft bopæl i den EU-medlemsstat, der anmoder om udlevering, bør det dog efter Justitsministeriets opfattelse desuden være en betingelse, at handlingen efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det svarer til det krav, der er opstillet i den nugældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 1, 1. pkt., om udlevering til et andet EU-land af personer, der ikke har dansk statsborgerskab.

Disse ændringer medfører, at Danmark delvist vil kunne tilbagekalde det forbehold, der er taget i medfør af artikel 7 i EU-udleveringskonventionen, således at der *kan* ske udlevering af danske statsborgere til strafforfølgning i andre EU-lande, hvis de anførte betingelser er opfyldt.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at der også bør skabes hjemmel til at udlevere danske statsborgere til *lande uden for EU (og Norden)*.

Det foreslås derfor, at justitsministeren – på grundlag af en *gensidig overenskomst* med et andet land om udlevering af egne statsborgere – kan fastsætte, at udlevering af danske statsborgere kan ske til den anden stat. Det foreslås dog, at handlingen, der anmodes om udlevering for, efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år, og at betingelserne for udlevering til andre EU-lande, jf. ovenfor, i øvrigt er opfyldt. Kriminalitetskravet svarer til det kriminalitetskrav, der foreslås for udlevering til andre stater end EU-medlemsstater af personer, der ikke er danske statsborgere, jf. forslaget § 5, nr. 2. For disse personer er kravet i den nugældende bestemmelse i udleveringslovens § 3, stk. 1, 2. pkt., at handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år, hvis udlevering skal kunne ske.

Hjemlen til at fastsætte disse regler indebærer, at gennemførelse af sådanne gensidige overenskomster i dansk ret ikke kræver ændringer af udleveringsloven, og hjemlen giver forudsætningsvis regeringen bemyndigelse til at godkende og ratificere sådanne ændringer. Det forudsættes imidlertid, at Justitsministeriet orienterer Folketingets Retsudvalg, inden Danmark indgår en aftale med et land uden for EU (og Norden) om gensidig udlevering af egne statsborgere til strafforfølgning.

Endvidere foreslås det, at justitsministeren i *en konkret sag*, hvor anmodning om udlevering af en dansk statsborger kommer fra en stat, der ikke er medlem af EU, og som Danmark ikke har indgået en gensidig overenskomst med om udlevering egne statsborgere,

kan beslutte, at den pågældende skal udleveres, hvis betingelserne for udlevering til andre EU-lande er opfyldt samt kravet om, at handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år, jf. ovenfor, og særlige hensyn til retshåndhævelsen i øvrigt taler derfor. Ved vurderingen af, om en dansk statsborger skal udleveres i denne situation, bør der således – i modsætning til, hvad der efter forslaget kommer til at gælde for udlevering til andre EU-lande eller lande, som der er indgået gensidig overenskomst med – foretages en konkret vurdering af mulighederne for og det hensigtsmæssige i at gennemføre en straffesag mod den pågældende i Danmark frem for at udlevere den pågældende til strafforfølgning i udlandet.

Det skal fremhæves, at der vil være adgang til at nægte udlevering af danske statsborgere, hvis der er fare for *forfølgelse* f.eks. på grund af den pågældendes politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold, eller hvis udleveringen er uforenelig med *humanitære hensyn*. Desuden må udlevering kun ske på vilkår af, at *dødsstraf* ikke fuldbyrdes for den pågældende handling, jf. herom pkt. 4.1.2.2. ovenfor.

Der henvises i øvrigt til forslagets § 5, nr. 1.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ved udlevering af danske statsborgere til udlandet være mulighed for at stille vilkår om, at afsoning af en eventuelt idømt frihedsstraf mv. foregår i Danmark. Justitsministeriet agter derfor folkeretligt at tage forbehold om, at udlevering af en dansk statsborger både til andre EU-lande og til lande uden for EU (og Norden) kan betinges af, at den pågældende overføres til strafafsoning i Danmark.

Som det fremgår af pkt. 2.1.1.1. ovenfor, indebærer FN's terrorfinansieringskonventions *artikel 14*, at en stat er afskåret fra at afslå udlevering eller retshjælp alene med den begrundelse, at den forbyrdselse, anmodningen angår, er en politisk forbrydelse, en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, eller en forbrydelse, der udspringer af politiske motiver.

Som nævnt i pkt. 4.1.2.2. ovenfor, kan udlevering for en politisk lovovertrædelse mv. efter gældende ret ikke finde sted, medmindre udleveringen er til en EU-medlemsstat for en handling omfattet af artikel 1 eller 2 i den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, eller der er tale om udlevering for en handling, der er omfattet af artikel 2, jf. artikel 1, i FN's terrorbombekonvention.

Gennemførelsen af artikel 14 kræver derfor en ændring af udleveringslovens § 5, så de handlinger, der er omfattet af FN's terrorfinansieringskonventions artikel 2, undtages fra forbudet mod udlevering for po-